

MONARKISTISEN PORVARISTON PERÄSSÄ VAIKO VALLANKUMOUKSELLISEN PROLETARIAATIN JA TALONPOIKAISTON JOHDOSSA?

Sosialidemokratian taktiikka Valtakunnanduuman suhteen pysyy edelleenkin päiväjärjestyksessä ennen kaikkia muita vallankumoustaistelun kysymyksiä. Erimielisyydet tämän taktiikan suhteen, jotka ovat tulleet esiin VSDTP:n opportunistisen („Iskra”) ja vallankumouksellisen („Proletari”) siiven välillä, on käsiteltävä kaikella huolellisuudella ei koukkuilevan polemiikin vuoksi (joka joskus muuttuu torailuksi), vaan kysymyksen täydellisen selvittämisen vuoksi ja paikkakunnilla olevien työntekijäin auttamiseksi mahdollisimman täsmällisten, määrätietoisten ja yhtenäisten tunnusten laatimisessa.

Aluksi pari sanaa näiden erimielisyyksien synnystä. „Proletarin” 12. numerossa, jo ennen Valtakunnanduumaa koskevan lain ilmestymistä, me esitimme perusteet taktiikkallemme ja niille erimielisyyksille, joita meidän ja „Iskan” välillä on. Me vaadimme: 1) boikottiaatteen kannattamista agitaation voimistamisen ja kansan puoleen kääntymisen mielessä, siinä mielessä, että proletariaatti tukee porvarillisen demokratian vasenta siipeä ja paljastaa herkeämättä sen oikean siiven petturuutta; 2) ehdottomasti aktiivista boikottia eikä „passiivista sivuun jäämistä”, s.o. „agitaation kymmenkertaistamista” aina „vaalikokouksiin väkivalloin tunkeutumiseen” saakka, ja vihdoin 3) „selvää, täsmällistä ja suoraa agitaatiotunnusta”, nimittäin: aseellinen kapina, vallankumousarmeija, väliaikainen vallankumousohallitus. Me hylkäsimme päättävästi „Iskan” (№ 106) tunnuksen: „vallankumouksellisen itsehallinnon järjestäminen”, epäselvänä ja osvobozhdenijelaisille, s.o. monarkistiselle porvaristolle, edullisena tunnuksena. Aivan kuin aavistaen, että

„Iskra” rupeaa taas „viljelemään” erimielisyyksiä, me teimme tällöin heti varauksen, että hyväksymme „Iskran” tuomitsevan suhtautumisen passiiviseen boikottiaatteeseen.

Niinpä nyt, kun „Iskra” 108. numerossa tekee joitakin viittauksia „sekaantumattomuus”-, „absentismi”-, „pidättymisen”, „kädet ristissä olemisen” teoriaan y.m.s., niin me ennen kaikkea torjumme tuollaiset „vastaväitteet”, sillä se ei ole polemiikkia, vaan ainoastaan yritys „raapia” vasta-vaittäjää. Tuollaisilla „polemiikki”-menetelmillä,— jotka päätyvät salaviittauksiin, että muka eräät johtajat itse ovat halunneet päästä väliaikaiseen hallitukseen,— uusi „Iskra” on jo kauan sitten synnyttänyt sosialidemokratian mitä laajimmissa piireissä täysin määrätietoisin suhteen itseensä.

Näin siis erimielisyyksien olemuksena on se, että „Iskra” ei hyväksy agitaatiotunnustamme, jota me pidämme keskeisenä tunnuksena (aseellinen kapina, vallankumousarmeija, väliaikainen vallankumouhallitus). „Proletari” taas pitää ehdottomasti sallimattomana sitä, että „saatetaan varjoon tai vaikkapa vain lykätäänkin kapinatunnusta vallankumouksellisen itsehallinnon järjestämisen tunnuksella” („Proletari” № 12). Erimielisyyksien kaikilla muilla kohdilla on suhteellisesti vähemmän tärkeä merkitys. Sen sijaan erittäin tärkeää on edelleen se, että 108. numerossa „Iskra” alkaa jo (kuten se on monta kertaa tehnyt) perääntyä, kiemurrella, pyrkiä pois pälkähästä: vallankumouksellisen itsehallinnon järjestämistä koskevaan tunnukseen se lisää „kansanjoukkojen aktiivisten taistelutoimien” tunnuksen (miten se eroaa aseellisesta kapinasta, allah tietää). „Iskra” menee puheissaan jopa niinkin pitkälle, että „vallankumouksellisen itsehallinnon järjestäminen se juuri onkin ainoa yleiskansallisen kapinan todellisen „järjestämisen” keino”. „Iskran” 108. numero on päivätty 13 (26). elokuuta, mutta 24 p:nä elokuuta uutta lukua Wienin „Työväen Lehdessä” julkaistiin tov. Martovin kirjoitus, jossa selitettiin „Iskran” „suunnitelmaa” täysin 106. numeron hengessä eikä 108. numeron „korjausten” hengessä. Tästä tov. Martovin arvokkaasta kirjoituksesta käännämme alempana* sen perusosan mallinäytteeksi „sosialidemokraattisesta manilovilaisuudesta”.

Yrittäkäämme saada selvä tuosta sekasotkusta.

* Ks. tätä osaa, ss. 211—213. *Toim.*

Asian selvittämiseksi on ennen kaikkea tiedettävä, mitkä voimat ja nimenomaan millä tavalla tällä kertaa „luovat historiaa” Venäjän vallankumouksessa. Itsevaltiutus on hyväksynyt teorian tsaarin „neuvottelusta” kansan kanssa. Halutessaan neuvotella poliisivalvonnan läpi seulotun tilanherrojen ja kauppiaiden valitseman pienen ryhmän kanssa se alkaa vimmatulla raivolla tukahduttaa vallankumousta. Laajemmat monarkistisen porvariston piirit kannattavat tsaarin ja kansan välisen sopimuksen teoriaa (osvobozhdenijelaiset eli perustuslaillis-„demokraattinen” puolue). Tällä teorialla porvaristo ilmaisee pettäneensä vallankumouksen, valmiutensa ensin kannattaa sitä ja sitten yhtyä taantumuksen kanssa vallankumousta vastaan. Vallankumouksellinen proletariaatti, koska sitä johtaa sosialidemokratia, vaatii *kansan itsevaltiutta*, s.o. taantumuksen voimien täydellistä hävittämistä ja ennen kaikkea tsaarihallituksen tosiasiallista kukistamista ja väliaikaisen vallankumoushallituksen pystyttämistä sen tilalle. Proletariaatti pyrkii (usein tiedottomasti, mutta herkeämättä ja tarmokkaasti) siihen, että saisi liitetyksi itseensä talonpoikaiston ja sen auttamana viedyksi vallankumouksen täydelliseen voittoon huolimatta porvariston horjuvaisuudesta ja petturuudesta.

Valtakunnanduuma on epäilemättä myönnytys vallankumoukselle, mutta sellainen myönnytys, joka on tehty (se on vieläkin epäilemättömämpää) tarkoituksena tukahduttaa vallankumous ja olla antamatta perustuslakia. Porvarilliset „sovittelijat” haluavat saada perustuslain tukahduttaakseen vallankumouksen; hra Vinogradov on („Russkije Vedomostissa”) tuonut erikoisen selvästi julki tämän liberaalisen porvariston pyrkimyksen, joka johtuu kiertämättä sen luokka-asemasta.

Nyt herää kysymys: mikä merkitys tällaisessa tilanteessa on Duuman boikotointipäätöksellä, jonka on tehnyt „Liittöjen liitto” (ks. „Proletarin” № 14), s.o. mitä laajin porvarillisen intelligenssin järjestö? Porvarillinen intelligenssi yleensä otettuna myös haluaa „sopimusta”. Sen vuoksi sekin horjuu, kuten „Proletari” on jo monta kertaa osoittanut, taantumuksen ja vallankumouksen välillä, kaupanhieronnan ja taistelun välillä, tsaarin kanssa sopimisen ja tsaaria vastaan tähdätyn kapinan välillä. Porvarillisen intelligenssin luokka-aseman vuoksi asia ei voi muuten

ollakaan. Mutta olisi virhe, jos unohdettaisiin, että tämä intelligenssi kykenee paremmin ilmaisemaan koko porvarisluokan laajassa mielessä otetut, oleelliset edut erotuksena pelkästään porvariston „huippukerroksen” väliaikaisista ja suppeista eduista. Intelligenssi kykenee paremmin ilmaisemaan pikkuporvariston ja talonpoikaiston laajojen joukkojen etuja. Sen vuoksi kaikesta horjuvaisuudesta huolimatta se kykenee paremmin käymään vallankumouksellista taistelua itsevaltiutta vastaan, ja *sillä ehdolla, että se lähennee kansaa*, siitä saattaa tulla suuri voima tässä taistelussa. Sinänsä voimattomana se voisi antaa pikkuporvarien ja talonpoikien sangen laajoille kerroksille juuri sitä, mitä niiltä puuttuu: tietoja, ohjelman, johtoa, organisaation.

„Boikotti”-aatteen olemuksena, niin kuin se „Liittojen liitolla” syntyi, on siis se, että *suurporvariston ensimmäinen askel neuvotteluun — sopimukseen tsaarin kanssa* aiheutti kiertämättä *pikkuporvarillisen intelligenssin ensimmäisen askelen vallankumouksellisen kansan kanssa lähenemistä kohti*. Tilanherrat ja kapitalistit kallistuivat oikealle, porvarillinen intelligenssi, pikkuporvariston edustaja, kallistui vasemmalle. Edelliset menevät tsaarin luo lakkaamatta lainkaan uhkailemasta häntä vielä moneen kertaan kansan voimalla. Jälkimmäiset harkitsevat sitä, eikö heidän olisi mentävä kansan luo, tekemättä vielä lopullista pesäeroa „sopimus”-teoriasta ja asettumatta *täydellisesti* vallankumoukselliselle tielle.

Siinä on boikottiaatteen olemus, aatteen, joka on syntynyt, kuten jo „Proletarin” 12. numerossa mainitsimme, porvarillisen demokratian sisällä. Ainoastaan sangen lyhytnäköiset ja pintapuoliset ihmiset voisivat pitää tätä aatetta sekaantumattomuutena, absentismina, pidättymisenä j.n.e. Porvarillisella intelligenssillä ei ole mitään syytä *pidättyä*, sillä korkea sensus itse *pitää* sitä kaukana Valtakunnanduudesta. Päättöslauselmassaan boikotista porvarillinen intelligenssi asettaa etutilalle „maan kaikkien demokraattisten aineiden mobilisoinnin”. Porvarillinen intelligenssi on osvobozhdenijelaisen, perustuslaillisen „demokraattisen” puolueen toimeliain, päättäväisin ja taisteluhenkisin aines. Kun tätä intelligenssiä syytetään boikottiaatteen takia pidättymisestä y.m.s. tai vaikkapa kieltäydytään kannattamasta tämän intelligenssin aatetta *ja sen kehittämistä*, niin

se merkitsee, että lyhytnäköisyydessä tuotetaan hyötyä monarkistiselle suurporvaristolle, jonka äänenkannattaja „Osvobozhdenije” ei suotta sodi boikottiaatetta vastaan.

Mainitun katsantokannan oikeellisuuden, yleisten ja peruskäsitteiden lisäksi, vahvistavat hra S. S.:n⁷¹ arvokkaat tunnustukset „Osvobozhdenijessa” № 75. On erittäin merkillepantavaa, että hra S. S. katsoo boikottiaatteen kannattajien kuuluvan „radikaaliseen” ryhmään ja sen vastustajien — „maltilliseen” ryhmään. Edellisiä hän syyttää „narodnajavoljalaisuudesta”, „aktiivisten vallankumousryhmien” virheiden toistamisesta (syytös on kunniaksi sille, johon „Osvobozhdenije” sen kohdistaa); jälkimmäisistä hän sanoo suoraan, että he ovat kahden tulen välissä: itsevaltiuden ja „sosiaalisen (sic! *) vallankumouksen” välillä, ja poloinen hra S. S. oli säikähdyksissään vähällä sekottaa demokraattisen tasavallan ja sosiaalisen vallankumouksen! Hra S. S.:n arvokkain tunnustus on kuitenkin seuraava: radikaaleilla — sanoo hän vertaillessaan „Liittojen liiton” edustajakokousta zemstvomiesten edustajakokoukseen — „painopisteenä oli epäilemättä (kuulkaa!) vaatimus vaalijärjestelmän muuttamisesta, *kun taas maltillisempaa ryhmää kiinnosti eniten Duuman oikeuksien laajentaminen*”.

Siinä on sanottu kaikki! Hra S. S. on löpötellyt julki tilanherrojen ja kapitalistien salaisimmat „aatokset”, jotka me olemme satoja kertoja paljastaneet. Heitä ei „kiinnosta eniten” kansan vetäminen vaaleihin (sitä he pelkäävät), vaan Duuman oikeuksien laajentaminen, s.o. suurporvariston kokouksen muuttaminen laeista neuvottelevasta lakiasäättäväksi. Siitä se kenkä puristaa. Suurporvaristo ei voi milloinkaan tyytyä „laeista neuvottelevaan” Duumaan. Siitä johtuu perustuslakiselkkausten kiertämättömyys Valtakunnanduumassa. Mutta suurporvaristosta ei voi milloinkaan tulla kansan itsevaltiuden luotettavaa ja uskollista kannattajaa. Se tulee aina toisella kädellä vastaanottamaan perustuslain (itseään varten) ja toisella kädellä ottamaan kansalta pois oikeuksia tai tekemään vastarintaa kansan oikeuksien laajentamiselle. Suurporvaristo ei voi olla tavoittelematta perustuslakia, joka turvaa suurporvariston etuoikeudet. Radikaalinen intelligenssi ei voi olla

* — sillä tavalla! *Toim.*

pyrkimättä ilmaisemaan pikkuporvariston ja talonpoikaiston laajempien kerrosten etuja. Saatuaan tiaisen kouraansa porvarillisen demokratian oikea siipi alkoi heti „viisastua” ja luopuu jo, kuten saimme nähdä, „illegaalista” edustajakokouksista. Vasen siipi huomasi jääneensä jopa ilman tiaistakin, huomasi, että tilanherrat ja kapitalistit, käytettyään hyväkseen „3:nneen aineksen” (agitaation, propagandan, lehdistön järjestämisen j.n.e.) palveluksia, ovat valmiit pettämään sen ponnistelemalla Valtakunnanduumassa omien kansanvastaisten oikeuksiensa eikä kansan oikeuksien puolesta. Ja vainuttuaan nyt petoksen alun porvarillinen intelligenssi leimaa Valtakunnanduuman „julkeaksi haasteeksi” hallituksen taholta Venäjän kaikille kansoille, julistaa boikotin, ehdottaa „demokraattisten ainesten mobilisaatiota”.

Jos sosialidemokraatit olisivat tällaisessa tilanteessa hyökänneet boikottiaatteen kimppuun, niin se olisi merkinnyt sitä, että he näyttelevät poliittisten hölmöläisten osaa. Vallankumouksellisen proletariaatin varma luokkavaisto on osoittanut Venäjällä olevien toverien suurimmalle osalle *aktiivisen* boikotin ajatuksen. Se merkitsee: on kannatettava vasenta siipeä ja *vedettävä sitä puolelleen*, pyrittävä nostamaan esiin *vallankumouksellisen demokratian* ainekset, tarkoituksena iskeä niiden kanssa yhdessä itsevaltiutta. Kun radikaalinen intelligenssi ojentaa meille sormen, niin tarttu kaamme sen käteen! Ellei boikotti ole kerskumista, ellei mobilisaatio ole fraasi, ellei suuttumus julkean haasteen johdosta ole näyttelyä,— niin silloin teidän täytyy tehdä pesäero „sovittelijoista”, asettua kansan itsevaltiuden teorian puolelle, hyväksyä, *tosiasiallisesti* hyväksyä vallankumouksellisen demokratian ainoat johdonmukaiset ja eheät tunnukset: aseellinen kapina, vallankumousarmeija, väliaikainen vallankumoushallitus. On liitettävä itseensä ne, jotka todenteolla hyväksyvät nämä tunnukset, sullottava koko kansan nähden likakaivoon ne, jotka jäävät „sovittelijain” puolelle,— sellainen on vallankumouksellisen proletariaatin ainoa oikea taktiikka.

Uusiskralaisiltamme on jäänyt huomaamatta niin boikottiaatteen luokka-alkuperä kuin sen reaalin poliittinen merkityskin, kun he ovat alkaneet tulittaa... ilmaa. Tov. Tsherevanin kirjoittaa 108. numerossa: „Kuten Donin komitean ja Pietarin ryhmän lentolehtisistä näkyy, nämä

molemmat järjestöt” (NB *: *menshevistisiä* järjestöjä. „Proletarin” toimituksen huomautus) „kannattavat boikotia. Tuollaisen Duuman vaaleihin osallistumista ne pitävät häpeällisenä, vallankumouksen asian kavaltamisena ja jo etukäteen tuomitsevat ne liberaalit, jotka osallistuvat vaaleihin. Tällä tavalla suljetaan pois mahdollisuus tehdä Valtakunnanduudesta demokraattisen vallankumouksen ase ja ilmeisesti hyljätään tähän suuntaan tähdätty agitaatio”. Alleviivaamamme sanat juuri osoittavat äsken kuvaamamme virheen. Sillä ne, jotka paasaavat „sekaantumattomuutta” vastaan, vain saattavat todella varjoon tärkeän kysymyksen sekaantumistavoista. On olemassa kaksi sekaantumistapaa, kaksi tyyppiä tunnuksia. Ensimmäinen tapa: „agitaation kymmenkertaistaminen, kokousten järjestäminen kaikkialla ja joka paikassa, vaalikokousten käyttäminen vaikkapa tunkeutumalla väkivaltaisesti niihin, mielenosoitusten ja poliittisten lakkojen järjestäminen j.n.e., y.m.s.” („Proletari” № 12). Tämän agitaatiokamppailun tunnukset olemme jo esittäneet. Toinen tapa: otetaan „vallankumouksellinen sitoumus mennä Valtakunnanduumaan siinä tarkoituksessa, että se saataisiin muutetuksi vallankumoukselliseksi kokoukseksi, joka kukistaa itsevaltiuden ja kutsuu koolle perustavan kokouksen” (tov. Tsherevanin „Iskrassa” № 108) tai „painostetaan valitsijamiehiä siinä tarkoituksessa, että Duumaan tulisi valituksi vain niitä, jotka kannattavat päättävästi demokraattista ja vapaata edustuslaitosta” (tov. Martov wieniläisessä „Työväen Lehdessä”).

Juuri tämä tapojen erilaisuus kuvastaakin sosialidemokratian „kahden taktiikan” välistä eroa. Sosialidemokratian opportunistinen siipi on aina taipuvainen „painostamaan” porvarillista demokratiaa ottamalla siltä sitoumuksia. Sosialidemokratian vallankumouksellinen siipi „painostaa” porvarillista demokratiaa ja työntää sitä vasempaan siten, että piiskaa sitä siitä, että se tekee käänteitä oikealle, siten, että levittää joukkoihin päättäväisen vallankumouksen tunnuksia. „Sitoumustenotto”-teoria, tämä kuuluisa Staroverin lakmuspaperiteoria, on mitä suurinta naiiviutta, joka voi ainoastaan kylvää hämminkiä proletariaatin keskuuteen ja turmella sitä. Kenet tov. Tsherevanin vetää tilille saamansa „sitoumuksen” täyttämistä? Ehkä herra jumalan?

Eikö tov. Tsherevanin sitten tiedä, että luokan aineellisten etujen painostuksesta *kaikki ja kaikenlaiset* sitoumukset lentävät hornan tuuttiin? Eikö tuon saman tov. Tsherevanin ajatus Valtakunnanduuman porvarillisten edustajain sitomisesta vallankumoukselliseen proletariaattiin „imperatiivisten mandaattien” avulla ole lapsellisuutta? Tov. Martovinhan pitäisi, jos hän ryhtyisi *teoissa* toteuttamaan suunnitelmaansa, *julistaa* työväenluokan edessä, että N. N. tai M. M. kyseisestä tilanherrojen kokouksesta ovat „vapaan ja demokraattisen edustuslaitoksen päättäväisiä kannattajia”! Tuollainen julistelu merkitsisi mitä pahimman poliittisen turmeluksen kylvämistä!

Ja pankaa merkille vielä seuraava seikka: kaikki nuo herrojen Petrunkevitchien, Roditshevien ja tutti quanti * „vallankumoukselliset sitoumukset”, kaikki nuo „imperatiiviset mandaatit”, kaikki nuo allekirjoitukset „demokraattisen ja vapaan edustuslaitoksen” (voidaanko valita yleisempää, epäselvempää, hämäämpää termiä?) „päättävästä kannattamisesta” otettaisiin ja annettaisiin *socialidemokratian nimessä proletariaatin selän takana*. Sillä eihän sitä voida tehdä julkisesti, ja julkisessakaan agitaatiossa vapaissa maissa ei poliittisia toimihenkilöitä velvoiteta niinkään paljon erillisillä sopimuksilla kuin *puolueiden* ohjelmilla, mutta meillähän *ei ole eikä tulekaan olemaan* määrättyjä ja muotoutuneita puolueita Valtakunnanduuman vaaleissa! Katsokaapa, toverit uusiskralaiset, miten te taaskin olette joutuneet suohon: sanoissa teillä on aina „joukot”, „joukkojen edessä”, „joukkojen osanotolla”, „joukkojen omatoiminnallisuus”, mutta todellisuudessa teidän „suunnitelmanne” rajoittuu salaisiin sopimuksiin herra Petrunkevitchin velvoittamisesta olemaan vallankumouksen „päättäväinen” kannattaja eikä sen kavaltaja!

Uusiskralaiset ovat itse saattaneet itsensä mahdottomuuksiin. Venäjällä ei kukaan eikä missään, ei edes heidän kannattajistaan, ajattelekaan tehdä noita järjettömiä „vallankumouksellisia sitoumuksia”. Ei. Ei sitä sillä tavalla pidä sekaantua asiaan. Sekaantumisen pitää olla sovitteluteorian ja porvarillisten sovittelijain, kaikkien noiden Petrunkevitchien y.m.s. mitä säälimättömintä *häpeällä leimaamista*. On paljastettava heidän porvarillinen vallan-

* — ja heidän kaltaistensa. *Toim.*

kumoukseen kohdistuva kavaltamisensa, yhdistettävä itsevaltiutta vastaan (*ja kaiken varalta myös Duumaa vastaan*) vallankumoukselliset voimat *kapinua varten* — se on ainoa varma keino „painostaa” reaalisesti Duumaa, valmistella reaalisesti vallankumouksen voittoa. Vain tällä tunnuk-sella meidän on sekaannuttava vaaliagitaatioon, ei vaali-manöövereja, -sopimuksia ja -sitoumuksia varten, vaan kapinan julistamista varten. Ja vain aseistetun kansan reaalinen voima antaa mahdollisuuden käyttää vallankumouksen hyväksi (eikä suppeasti-porvarillisen perustuslain hyväksi) tulevaisuudessa mahdollisia ja luultavia selkkauksia Valtakunnanduuman sisällä tai Valtakunnanduuman ja tsaarin välillä. Luottakaa vähemmän Valtakunnanduumaan, luottakaa enemmän aseistautuvan proletariaatin voimiin, herrat!

Nyt olemme päässeet myös tunnukseen: vallankumouksellisen itsehallinnon järjestäminen. Tarkastelemme sitä mahdollisimman huolellisesti.

Ensinnäkin puhtaasti teorian kannalta on väärin asettaa etutilalle vallankumouksellisen itsehallinnon tunnus kansan itsevaltiuden tunnuksen tilalle. Edellinen koskee hallitsemista, jälkimmäinen valtiojärjestystä. Edellinen sopii sen vuoksi yhteen petturimaisen porvarillisen „sopimus”-teorian kanssa (itsehallitseva kansa, jonka johdossa on tsaari, joka „ei hallitse, vaan on valtaistuimella”), jälkimmäinen kertakaikkiaan ei sovi. Edellinen kelpaa osvobozhdenijelaisille, jälkimmäinen ei kelpaa.

Toiseksi, on aivan järjetöntä samaistaa vallankumouksellisen itsehallinnon järjestäminen ja yleiskansallisen kapinan järjestäminen. Kapina on kansalaissotaa, ja sota vaatii armeijaa. Mutta itsehallinto sinänsä ei vaadi armeijaa. On olemassa maita, joissa on itsehallinto, muttei ole armeijaa. Eikä vallankumouksellinen itsehallinto tarvitse vallankumousarmeijaa siellä, missä vallankumous tapahtuu Norjan tyyppiin: kuninkaalle „annettiin lopputili” ja toimitettiin kansanäänestys. Mutta kun kansaa sortaa hirmuvalta, joka nojautuu armeijaan ja aloittaa kansalaissodan, niin silloin vallankumouksellisen itsehallinnon ja vallankumousarmeijan samaistaminen, edellisen esittäminen ja jälkimmäisestä vaikeneminen on suorastaan sanomattoman suurta typeryyttä, joka ilmentää joko vallankumouksen pettämistä tai äärimmäistä ymmärtämättömyyttä.

Kolmanneksi, historiakin vahvistaa sen, muuten itseltään selvän, totuuden, että vain kapinan täydellinen ja ratkaiseva voitto turvaa täydellisesti mahdollisuuden todellisen itsehallinnon järjestämiselle. Olisiko Ranskassa ollut mahdollista kunnallisvallankumous heinäkuussa 1789, ellei noussut ja aseistettu Pariisi olisi heinäkuun 14 p:nä saanut voittoa kuninkaan sotaväestä, valloittanut Bastiljia, ellei se olisi murtanut itsevaltiuden tekemän vastarinnan juuria? Tai ehkä uusiskralaiset tässä tapauksessa viittaavat esimerkkinä Montpellier'in kaupunkiin, missä kunnallisvallankumous, vallankumouksellisen itsehallinnon järjestäminen, tapahtui rauhanomaisesti, missä vielä äänestettiin kiitoslauselma intendentille siitä avuliaisuudesta, jolla hän myötävaikutti itsensä vallastasuistamiseen? Ehkäpä uusi „Iskra” odottaa, että Duuman vaalien agitaatiokampailun aikana me rupeamme kiittelemään kuvernöörejä siitä, että he itse ovat jättäytyneet syrjään *ennen* venäläisten Bastiljien *valtaamista*? Eikö olekin luonteenomaista, että vuoden 1789 Ranskassa kunnallisvallankumouksen aika on *taantumuksellisten siirtolaisuuden* alkamisen aikaa, mutta meillä vallankumouksellisen itsehallinnon tunnus kapinatunnuksen *asemesta* esitetään silloin, kun vielä esiintyy *vallankumouksellisten siirtolaisuutta*? Kun eräältä ylhäiseltä venäläiseltä virkamieheltä kysyttiin, minkä vuoksi elokuun 6 p:nä ei annettu amnestiaa, niin hän vastasi: „minkä vuoksi vapauttaisimme 10.000 henkilöä, joiden vangitsemisessa meillä oli paljon puuhaa ja jotka huomispäivänä alkaisivat vimmatun taistelun meitä vastaan?”. Tämä ylhäinen virkamies ajatteli viisaasti, mutta ne, jotka puhuvat „vallankumouksellisesta itsehallinnosta” ennen näiden 10.000:n vapauttamista, eivät ajattele viisaasti.

Neljänneksi, Venäjän nykyinen todellisuus osoittaa havainnollisesti „vallankumouksellinen itsehallinto”-tunnuksen riittämättömyyden sekä suoran ja täsmällisen kapinatunnuksen välttämättömyyden. Katsokaapa, mitä Smolenskissa tapahtui elokuun 2 p:nä vanhaa lukua. Kaupunginduuma katsoi laittomuudeksi kasakkojen majoittamisen, lopetti rahan antamisen kasakoille, järjesti kaupunginmiliisin väestön suojelemista varten, kääntyi sotilaiden puoleen julistuksella, jossa vastustetaan väkivalan harjoittamista kansalaisia kohtaan. Me haluaisimme tietää, pitävätkö hyväntahtoiset uusiskralaisemme tätä riit-

tävänä? Eikö tätä miliisiä ole katsottava *vallankumous-armeijaksi*, ei ainoastaan puolustus-, vaan myös hyökkäyselimeksi? — eikä ainoastaan hyökkäystä varten Smolenskin kasakkasotniaa vastaan, vaan yleensä itsevaltiudellista hallitusta vastaan? Eikö pitäisi propagoida tätä aatetta vallankumousarmeijan julistamisesta ja sen tehtävistä? Voidaanko Smolenskin kaupungin todella *kansan-itsehallintoa* pitää turvattuna ennen kuin vallankumousarmeija saavuttaa ratkaisevan voiton tsaarin armeijasta?

Viidenneksi, tosiasiat osoittavat kumoamattomasti, että vallankumouksellisen itsehallinnon tunnus kapinatunnuksen asemesta tai kapinatunnuksen mielessä (?) ei ole ainoastaan „sovelias” osvobozhdenijelaisille, vaan he ovat hyväksyneetkin sen. Ottakaa „Osvobozhdenijen” 74. numero. Saatte nähdä, että siinä tuomitaan päättävästi „mieletön ja rikollinen aseellisen kapinan julistaminen” ja samanaikaisesti puolustetaan kaupunginmiliisejä ja paikallisten itsehallintoelinten järjestämistä tulevan väliaikaisen hallituksen aineksina (vrt. „Proletarin” 12. numeroa).

Tarkastelkaa kysymystä miltä puolelta tahansa,— niin aina osoittautuu, että uuden „Iskran” uusi tunnus on osvobozhdenijelainen tunnus. Ne sosialidemokraatit, jotka saattavat varjoon tai lykkäävät tuonemmaksi aseellisen kapinan, vallankumousarmeijan ja väliaikaisen hallituksen tunnusta vallankumouksellisen itsehallinnon järjestämisen tunnuksella, raahautuvat monarkistisen porvariston perässä sen sijaan, että kulkisivat vallankumouksellisen proletariaatin ja talonpoikaiston etunenässä.

Meitä moititaan siitä, että me „jankutamme” itsepintaisesti yksiä ja samoja tunnuksia. Me pidämme tätä moitetta kohteliaisuudenosoituksena. Meidän tehtävänämme juuri onkin sosialidemokraattisen ohjelman yleisten totuuksien rinnalla jankuttaa alituisesti päivänpolttavia poliittisia tunnuksia. Me olemme saaneet aikaan sen, että liberaalien vihaama „nelikanta” (yleinen, välitön, yhtäläinen ja salainen äänestys) on levinnyt mitä laajimmin. Me olemme tehneet työläisjoukoille tunnetuksi poliittisten vapauksien „kuutosen” (sanan-, omantunnon-, paino-, kokoontumis-, yhdistymis- ja lakkovapauden). Meidän on nyt miljoonia ja miljardeja kertoja toistettava lähimpien vallankumouksellisten tehtävien „kolmikkoo” (aseellinen kapina, vallankumousarmeija, väliaikainen vallankumoushallitus). Kansan

voimat näiden tehtävien täyttämistä varten kasvavat vaistovaraisesti, ei päivittäin, vaan tunneittain. Kapinayritykset lisääntyvät, kapinan organisaatio kasvaa, aseistautuminen edistyy. Kauhanoihin, takkeihin ja univormuihin puettujen työläisten ja talonpoikain riveistä nousee esiin tuntemattomia sankareita, jotka ovat erottamattomasti sulautuneet yhteen kansanjoukon kanssa ja joihin yhä syvemmälle syöpyy kansan vapautuksen jalo fanatismi. Meidän tehtävämme on huolehtia, että kaikki nuo purot yhtyisivät mahtavaksi virraksi, että vaistovaraista liikettä valaisisi — kymmenkertaistaen tämän liikkeen voimia — lähimpien tehtäviemme tietoisien, suoran, selvän ja täsmällisen vallankumouksellisen ohjelman valo.

Yhteenveto. Taktiikkamme Valtakunnanduuman suhteen voidaan ilmaista viitenä pykälänä: 1) voimaperäinen agitaatio Valtakunnanduunaa koskevan lain johdosta ja sen vaalien johdosta, kokousten järjestäminen, vaaliagitaa-tion ja mielenosoitusten käyttäminen j.n.e., j.n.e.; 2) koko tämän agitaatiokamppailun keskittäminen tunnuksiin: aseellinen kapina, vallankumousarmeija, väliaikainen val-lankumoushallitus; tämän väliaikaisen hallituksen ohjelman levittäminen; 3) vallankumouksellisen demokratian kaikkien ainesten ja vain niiden liittämisen tähän agitaatioon ja aseelliseen taisteluun, s.o. vain niiden, jotka tosiasiallisesti hyväksyvät edellä mainitut tunnukset; 4) porvarillisen demokratian vasemmassa siivessä heränneen boikottiaatteen kannattaminen tarkoituksena, että se olisi aktiivista boikottia edellä luonnehditun mitä laajimman agitaation mielessä. Porvarillisen demokratian vasemmistoedustajain vetäminen vallankumouksellis-demokraattisen ohjelman puolelle ja sel-laiseen toimintaan, joka lähentää heitä pikkuporvaristoon ja talonpoikaistoon; 5) porvarillisen „sopimus”-teorian ja porvarillisten „sovittelijain” säälimätön paljastaminen ja häpeällä leimaaminen mitä laajimpien työläis- ja talonpoi-kaisjoukkojen edessä; jokaisen petturimaisen ja epävarman askelen, jonka he ottavat niin ennen Duumaa kuin myös Duumassa, julkisuuteen saattaminen ja selittäminen; työ-väenluokan varottaminen näiden vallankumouksen porvaril-listen petturien suhteen.